

כיצד מעברין פרק חמישי עירובין

נד.

עין משפט גר מצוה

ג א מיי"פ ס"ג מהלכות
ת"ת הלכה יב סג
עש"י פ"ט ע"ד ס'י
רמו סוף כז:
ד ב מיי"ס שם הלכה ט:
ה ג מיי"ס סג ע"ד ע"ש
שם סוף כא:

הגהות הב"ח

(א) רשב"י ד"ה לא זכא
ר"ח (להתקנות) ח"מ
ו"כ ס"א להתמהמה
ו"כ ע"ג ע"ג:
שם ה"א ע"ג ו"י ד"ה
שם ה"א ע"ג ו"י ד"ה
הרוח הקדש:

גליון הש"ס

גמ' א"ל רב לרב המנונא.
עין לקמן ר"ב ע"א
ת"י ר"ב המנונא:
שם חש ברעושי יעקב
ב"ר ע"ג ע"ג ח"מ
שנונית ד"ט ע"ג ד"ה
אסור להמרפאות:

מוסף רש"י

דמי האי מווגא למווגא
דבא. דשמייה רבא לומד
לפניו היה מווג לו בענין זה
(ד"רס נה). לא תתיב
אברעיך. לפי שהיה לו
שם של מן מקלה זה
להשיג דעמו (שם).
כמדבר זה. מלת מווג
משם לכל (שם). נחליאל.
נעטו לו המורה כמו מלה
(שם).

רב ניסים גאון

רבי יהיא ליה מילתא לרב
יוסף בהרד"ה. תמצא פירוש
הדברים שארדעו ביניהן
בפרק הנור מן הירק
בגדרים (ברן) מר שמואל
(מר) פקיד דלינתן תליסר
אלפי וזוי לרבא מן
אלתא דברה פניא. שלח
רבא לקמיה דרב יוסף
אלתא היכי מיקריא. אמר
רב יוסף שוין בגור מן
הב' המיני' שאינו אסור אלא
ה' המיני'. אמר ליה
אביי מי דמי, (וכח אקלא)
[בתורה] לא משמע אלא
ה' המיני' אלתא כל
מיילי (דשמעא) [משמע].
דאלתא לקמיה (ד'
אבא) [דבא] אמר להון
היא לא איבעיא לי
דאלתא כל מילי משמע,
היא היא דאיבעיא לי
שכי בתים ושכי ספונת
מאי, מי אמרין כיון
דפתחן לאו אלתא היא.
או דלמא כיון דלא ידע
פרקי לן אמאי שלח לן.
צריך רב יוסף. שמע
רבא ואתא לקמיה ריבוא
דכיפורי.

רבינו הנגאל

אמריה ליה תתיב ערוכה
בכל שומרה אם ערוכה
ברי"ח אברים נשמרת
לכב ואם לאו אינה
נשמרת. אמר ליה רב
שמואל לרב יהודה
שינא פתח פומך קרי
ותני כי היכי דתורין
חיי, שנאמר כי חיים הם
למוצאיהם בפי'. תנא
תלמידי היה לר' אליעזר
שנתייב שרפה למקום,
ואמרו (המקום) הניחו
אימתי בעת שדבר בעתו
מקום שנאמר לנצח, כגון
כחיה זו שרודרת ואוכלת,
יאכל פיריה, נצח מה תאניה

כעטשה זיה. זעטטה צו: פוריך חיי. שתאריך ימים: סוף חנוכה. אל
יש לך ממון לההנות עלמך אל תמתין עד למחר שמא תמות ושזב אין
לך הנאה: דעלמא דחולין מיינה גרסיני: כהלולא דמי. היום שנו
ולמחר אינו דומה לחופה שהולכת מהר: אם יש לך ממון: ואין
למס הפממה. עיקוב כי פתאום
הארס מת: חוק. מוון: מי יגיד לך.
אם נשאר צידם שמא יצדדו: הללו
וללמי כלומר כשהן גדלין גדילה
פרנסתן ועושן עמיהן ואינין לריך
להדאג עליהן: והללו ונצלין. ממיס.
לשון והעלה נצל [ירמיה ט]: ופע. לחלו זה
וקשה לחלו זה יפה ללבו ועל לעינים:
שסמס נצטנן. שון שמויס
צידך שאינו משמחין ממך: יונו
יהו. שמה סודרן ומולחין צפה
ולא בנימנוס וכלמשה: אימתי שמחה
וכו' צומן. שודע לדרוש הלכות חג
צוג. ד"א אימתי שמחה ליש אימתי
ארס שמח צלממודו צומן שיש לו
מענה כשחולין ממנו דבר הלכה:
שארשא. ספירא שפתיו כל תמנע
סלה כשנתת צו דעת להוליא צשפתיו:
וכה. אל יש לו מול טוב תאות לבו
נתת לו כשצדו שהוא מתאווה בזה לו
תאות עד שלא ישתלה: לא זכה.
רריך (להתמקם ולהטעור: כי לא
לעולם אריב ולא לללא אקוזו. אלמא
לללא לשון עולם הוא. מדסמין ליה
וקן עד עולם סלה אלמא סלה לשון
לעולם משמע: שרף לזאר. שאינו
מלומלס צוזחק סביז הולאר אלל
שרפוי ציות כך הוא נעים ומרוזה
לצרות: ונראה ואינו נראה. כשנצובה
לוארו נראה מתחת וקנו ורוב פעמים
שקנטרו וקנו מוסין אותו. כך אל
תלמיד חכם הוא אינו רודף לללל
ולללא צשוק אלל יושב ומחור על

תורה אור השלם
1. בי לא בן בתי עיל אל
בי ברית עולם שם לי
ערוכה בכל ושמרה בי
כל ישיעי וכל חפץ בי לא
צמחתי: שמואל ב כה ה
2. בי חיים הם
למוצאייהם ולכל בשרו
מפרא: משלי כב
3. בי לית חן הם
לראשי: ומשלי א ט
4. רפאות תני לשר
ושקיל לעצמותיה.
משלי ג ח
5. בי נעים בי תשמרים
בבטנך יכנו יקריו על
שפתיה: משלי כב ח
6. שמחה לאיש במענה
פיו ודבר בעתו מה טוב:
משלי טו כ
7. כי קרוב אליך הדבר
מאד בפריך ובלבבך
לעשות: דברים ל יד
8. תאות לבו נתתה לו
וארשת שפתיו בל מנעת
שקל: תהלים כג ג
9. בי לא לעולם אריב
ולא לנצח אקצוף פי רח
מלפני יעשוף וקשות
אני עשיתי:
ישעיהו נו ט
10. כאשר שמענו בן
ראינו בעיר יי צבאות
בעיר אלהים
יבוננה עד עולם סלה:
תהלים מ ט
11. יי ימלא לעלם ועד:
שמות טו יח
12. לרקון כערוגת הקדש
מגדלות
שפתותי שושנים נטפות
מר עבר:
שיר השירים ג יג
13. ויהן אל משה
בכלתו לרבר אתו בור
סיני שני ללות הקדת
לחת אבן קרבים באצבע
אלהים: שמות לז ח
14. ותלת מעשה
אלהים הקה והמקבת
מכתב אלהים הוא תרות
על הלות:
שמות לו ט
15. באר הפרה שרים
קרה נדבי דעם מחוקק
במשנתם
מקנה ומנתנה נחליאל
ומנחליאל
ומקנות הגאי אשר
בשדה מואב ראש
הפסגה יעשוףקה על פני
הקשת:
במדבר כד ח-י
16. כל יא יאש וכל
הר ובעבה ישפלו והיה
לעקב למישור וקריקים
לבקעה: ישעיהו מ ד
17. חתך ישבו בה תכין
טובתך לעני אלהים:
תהלים סח א
18. נצר האנה יאכל
פרקה ושומר ארצו
יקב: משלי כו יח

תלמודו מתקיים צדו: שכל דשין אוסו. שאין לו גכות (א) : שכל
משמשין ממנו. שנלמד תורה לתלמידים: לאין זו שאינה נמחא.
מפני דייסת רגלי בני אדם כך לחיו אין ולאין מלמור על למורו
וללמד לחברים: לא נשפחה. חרות משמע חוק ולינו נמחק לעולם.
על די הלוחות היתה תורה חוקה
לישראל מהשתכח מהן עולמית: על
הלוחות. כשציל הלוחות היו בני
ישראל בני חורין: ממדבר מנסה.
אם כמדבר הוא תורה נתונה לו
צמתנה ולא ישכח: מלמא. עכס:
אמר. רבא חילץ אפיסיה לרב יוסף:
מווג צמיס: רב יוסף קני כסור הוה
ולא היה רוואו והכירו צעטס היין
שהוא מווג לפי שהיה מכיר רב יוסף
צמוגו של רבא מתחילה שהיה צקי
לימן מייס צמדה: כל גיא ישא. אף
על גב דלאו גבי הני קרואי כתיבי דרשי
ליה דמי שבא ליה גיא שהוספל חור
וממנשא: שדוסס ואוכלת. מיד
לאחר הריגתה. שאינו מקפיד על
מענוגיס אלל אוכל צשר צלא תכלין
וכן שאר עינוגין: שפסחה. ציטי.
היינו מי שאינו הולך אחר צבוח לקון
צמאלו אלל לא נבשול כל צרכו. ל"א
שדוססת ואוכלת לאחר הריגתה
אוכלת מיד כך תלמיד חכם מחור על
תלמודו מיד כשמקצלו מרוב מסרחת
מנבל עצמו על דברי תורה לשון זה
נראה צעתי לפי שמלנו כלל הש"ס
שדרך תלמידי חכמים להקפיד על
מאלנו דרך גדולה וכבודו
מלצוסינה (ש' כדמי (ש' מ' ולמשאל'
אהנו מות: לעני. לזה ששם עצמו
כעני. וללשנה צמא ששם עצמו כעני
לחור עליה: סאנס. אילן:
כל

לו אדם גדול שימש. כתיב נעים כי תשמרו בבטן. כיצד בעת שיכונן יחדיו על שפתו. כתיב שמחה לאיש במענה פיו.
מה טוב. ר' יצחק אמר מהכא כי קרוב אליך הדבר מאד, בשעה שבפריך ובלבבך לעשותו. תאות לבו נתת לו, אם זכה ואם לא זכה ואת שפתו כל מנעת סלה. תנא כל
ולא לנצח אקצוף. סלה, כגון אלקים יכוננה עד עולם סלה. ועד, כגון ה' ימלך לעולם ועד, אין להם הפסק לעולם. כתיב חתך ישבו בה וגו', אם משים אדם את עצמו כחיה זו שרודרת ואוכלת,
ואמרי שמסרות ואוכלת. יש בה, כלומר תלמודו מתקיים בידו, וכיון שתלמודו מתקיים בידו הקב"ה מכין סעדורו, שנא' תכין בטובתך לעני אלקים. נוצר תאניה